

Vyprávěl mi posel z krajů vzdálených, kde noc je den,  
a kde život v květech krásně zbarvených zdá se být snem.

O dívce krásnější než Fátim, žena snů,  
o chlapci, který s ní byl šťastný třikráte sto dnů.  
Své verše jí psal, a Korán ji chodil číst,  
její srdce vzal, bílý nepopsaný list,  
růžovou vodou, omýval vždy její tvář,  
když s jitřní dobou, vycházela slunce zář.

S ránem však havran štěstí ctí,  
vzlétl nad kraj jak černý dým,  
z křídel mu na zem spadla zášť,  
láska oblékla smutku plášť.

A v chlapcově duši posel žárlivý zlým ohněm vzplál,  
pro nic za nic nožem, který tiší smích, tu dívku hřál.

Tak Hádíth končí smrtí bláhovou a den jde spát.  
Tohle se stalo s dívkou ubohou, však třeba znát.

Že Prorok vyřkl soud, jdi k lidem ztraceným,  
Al Mandžum jméno buď tvé, jsi dnem věčně šíleným.

Ten posel neřek víc,  
Korán jal se číst,  
a já veršů pár,  
do písku jsem psal.

S ránem když havran štěstí ctí,  
vzlétne nad kraj jak černý dým,  
z křídel mu na zem padá zášť,  
lásku chraň ten kdo ji máš.